

Interpres

Parmakkapı, İmam Sokak Ziya bey Han Kat 4
Tel. : 44 72 34

Beyoğlu

No. ....

9. Mayıs 1967
Ulus (Atkara)

ERBİL ile GÖLÖNÜ

Turan EROL

Bu yazıma konu olarak yılın en büyük sergisini, yani Devlet Resim ve Heykel Sergisini almalıydım, diye düşünenler olabilir. Öfkemin yatışmasını bekliyorum. 28. Devlet Resim ve Heykel Sergisinin hazırlanışından tutunuz da ödüllerin dağıtımına kadar her konuda izlenen yol, inatla sürdürülen tutum en soğuk kanlı sanatçıları ve sanatseverleri bile sinirlendirmeye yetmiştir. Sanat dünyamızı yakından ilgilendiren ciddi bir konuda kesin yargılara varabilmek için aradan beş-on gün lük bir sürenin geçmesi ni bekliyeceğim.

Devrim ERBİL ile Günüz GÖLÖNÜ'nden, bu iki genç sanatçının 2 Mayıs 1967 Salı günü DOĞUŞ Galerisinde açılan sergilerinden söz edelim.

DOĞUŞ Galerisi bize mevsimin olgun sergilerinden birisini daha veriyor; Ankara'lı sanatseverler bu güzel sergiyle Gündüz GÖLÖNÜ'yü ilk defa tanırlarken, Devrim ERBİL'in son çalışmasını görmek fırsatını bu

luyorlar.

Devrim'in Ankara'daki bu dördüncü sergisi; Devlet Resim ve Heykel Sergilerine de yıllardan beri aralıksız katılmak tadır. O halde Devrimin kişiliği ve sanatı bize yabancı değildir. Genç sanatçının son altı yedi yıl içindeki çalışmalarını, sanatındaki aşamaları yakından izlemiş bulunuyoruz.

Ciddilik, kararlılık, kendine güven duygusu.. Devrimin sanatını tanımlamağa girişince önce aklımıza gelen kaliteler bunlar. Bu kalitelere «Rafine» (incelmiş, arınmış) bir doğa sevgisi, köklü bir resim kültürü ve sağlam bir eğitim eklenince Devrimin eserlerindeki olgunluğun nedenleri ortaya konmuş olur

Devrim, işin başından beri ne yapacağını, ne aradığını bilen bir sanatçı.. Başını oradan oraya vuran, öteyi, beriyi yok layıp duran sanatçıların tutumu yok onda. Bu özelliğinin en inandırıcı kanıtı, konularındaki sınırlılıktır. Konuları çeşitli değil, Devrim'in. Ger

çek bir sanatçı, yapmayı tasarladığı, düşünüyorduğu eserin doğuşuna yardım ettiği, ip ucu olduğu oranda konuya önem verir. Devrim ağaç motifinde aradığını buluyor. Konu çeşidi yok, evler ve ağaçlar üzerine çeşitlemeler var, Devrimin sergisinde.

Büyük renk çatışmalarına gitmiyor Devrim, yiden iyiye arınmış, fırınlanmış bir ana renk üzerinde sonsuz, uzayıp giden bir çizgi örgüsü, dut yapraklarını kemiren ipek böceklerinin çıkardığı sese benzeyen sonsuz bir çizgi çitirtisi.

Sonunda nereye varır bu çitirt, bilemiyorum, ama ortada olan, Devrimin bu çitirtiyi götükçe daha bilinçli ve uyumlu çıkardığıdır. O bu yoldan kişisel bir anlatıma varıyor, kişiliğini örüyor.

Gündüz GÖLÖNÜ, kubbeleri, minareleri, köprüleri, mavnaları, çatanaları, kıyidan kıyıya yolcu taşıyan vapurlarıyla İstanbul'un kuş bakışı panoramalarını çıkarıyor. Eski haritaları, havadan

alınmış fotoğrafları hatırlatan bu kompozisyonlarda, halk ressamlarını, kahvehanelerde, berberlerde, balıkçı dükkânlarında rastlanan resimlere özgü bir saflık buluyoruz. Toz penbeler, hava maviler, filizi yeşiller, bu izlenimi artırıyor.

Gündüz İstanbul'a yurkandan ve karşıdan bakmadığı zaman, camilerin içine giriyor, eski çeşmelerin, sebillerin mermer kaplamalarının nakışlarına el atıyor, derken, Çen gelköy yazmalarını, çenreleri düşündüren demelere giriyor.

Gündüzün sanat kişiliği bu yerli renklerden, süsleme sanatlarını hatırlatan böylesine bir çizgi örgüsünden mi oluşmaktadır? Gündüz'ün resimlerini yeni tanıyor, eski çalışmalarını da bilmiyoruz. Kısacası, Ankara sergisiyle tanıdığımız Gündüz GÖLÖNÜ'nün sanatının geleceği konusunda falçılığa kalkışamıyacağım. Ne var ki onun bugün yaptığı resim, ilginç ve düşündürücü olmaktan da geri kalmıyor.